

Вагонному депо Клепарів Богдан Рак віддав п'ятдесят років життя. Півстоліття рік за роком він поволі підіймався складною галузевою вертикаллю і від звичайного слюсаря дійшов до заступника начальника депо. Тяжка фізична праця загартувала його, і у вісімдесят років він виглядає значно молодшим та досі веде активний спосіб життя. Набутий досвід не зробив Богдана Рака самовпевненим консерватором, більше того – він переконаний, що його методи роботи мають відійти в минуле, а майбутнє за молоддю та новими технологіями. Його життєва мудрість, що, немов капітал, накопичувалася десятиліттями, не втратила своєї ціни з літами, і зараз він щиро ділиться нею з іншими.

Голова профкому ремонтно-експлуатаційного вагонного депо Клепарів Ірина Пінчук від усього колективу подякувала Богданові Петровичу за його внесок у розвиток галузі та важливу життєву науку.

– Богдана Петровича я найпершим згадую серед людей, які формували мій світогляд та найбільше навчили мене в житті. Думаю, у нашому депо я не одна така. Для нього не існувало безвихідних ситуацій, він завжди демонстрував високу фаховість у вирішенні різноманітних робочих питань та мудрість у врегулюванні якихось негараздів у колективі. Він, мабуть, народився під щасливою зіркою, адже його завжди оточує дуже позитивна аура, яка притягує людей. Хочеться, щоб такі люди ще якнайдовше тишили нас своїм оптимізмом, чого ми від усієї душі й бажаємо Богданові Петровичу, – зазначила Ірина Пінчук.

Як розповів кореспонденту “Львівського залізничника” квіляр, він – залізничник у другому поколінні, і змалечку його єдиною мрією була робота на залізниці.

– Історія моєї родини – це ціла залізнична епопея. Я народився у сім'ї залізничників, мій дядько був начальником станції, неподалік якої я мешкав. Я там зростав, жив залізничним життям і не уявляв собі іншої професії, окрім залізничної. У 1952 році я прийшов у депо Клепарів слюсарем і затримався тут на все життя. Потім працював складачем вагонів, старшим складачем, майстром, старшим майстром, начальником

цеху, старшим інструктором, виконувачем обов'язків заступника начальника депо і власне заступником. Словом, пройшов усі щаблі професійного зростання і рівно через півстоліття – у 2002 році – пішов на заслужений відпочинок, – коротко зрезюмував трудову біографію Богдан Рак.

Любов до галузі Богдан Петрович передав і своїм дітям та онукам, які нині теж трудяться на залізниці. Вони й приносять йому найсвіжіші новини з роботи. А ще він читає залізничні газети, дивиться телепрограми про залізницю, бо хоч і минуло 12 років, відколи вийшов на пенсію, душею він досі на роботі – із колегами.

– Я народився залізничником і буду ним стільки, скільки мені відміряно. Не можу бути осторонь від галузі, якій віддав життя. Цікавлюсь усім, що відбувається, переживаю, вболіваю. І завжди радію, коли бачу

рух, розвиток і прогрес на залізниці загалом та у депо Клепарів зокрема. Ясна річ, зміни бувають позитивні та негативні. Але будь-які зміни – це завжди краще, ніж застій, тоді принаймні з'являється надія. Я завжди був прихильником технічного прогресу. І от коли зараз багато моїх колишніх колег лякаються так званої оптимізації, мовляв, вона тягне за собою скорочення та чимало інших бід, я переконаний, що разом із тим оптимізація покликана полегшити життя залізничникам, як свого часу комп'ютеризація. Ми повинні

– Вони навчали нас, як працюють різні установки, конструкції, і вже тоді, у 1989 році, у них був зовсім інший підхід до роботи, – пригадає Богдан Петрович.

Особистий життєпис Богдана Рака не менш гідний, ніж його професійний шлях. Учасник бойових дій, ветеран війни, а ще – батько-герой. У молодості після втрати дружини залишився один із двома маленькими діточками. Став для них і мамою, і нянею, і другом. Навіть коли одружився вдруге та коли діти стали дорослими, не розучився

Ааòàđàí-çàè³çíè÷íèè Áîãààí ÐÀË: “Ó ì î òì ó ñàđö³ – èèøâ âäÿ÷í ññòü”

дбати про них і досі вважає це своїм основним обов'язком. Тепер обробляє город, доглядає сад, допомагає із вихованням онуків та заряджає всіх навколо своєю позитивною енергією. А сили черпає у молитві.

– У житті може бути багато цінностей. Та найдужче маємо пильнувати свою духовну сферу. Саме віра у Бога та його милосердя допомогли мені подолати всі життєві негаразди та дали сили гідно витримати всі випробування. У такому ж дусі я виростив своїх дітей, а зараз виховую онуків. Часто всією великою родиною їздимо до Крехівського монастиря на Хресну дорогу. Там отримуємо справжнє зміцнення для душі.

Богдан Рак ніколи ні на кого та ні на що не скаржиться. Навпаки – переконаний, що все стається саме так, як і повинно, а до людей варто ставитись із розумінням. Ще один рецепт гарного настрою щодня – ранкова кава та повага від людей.

– Мені нема на що нарікати. Попри труднощі, які довелося пережити, я, мабуть, таки справді народився під щасливою зорею. Колись у дитинстві був батьковим улюбленцем, а впродовж життя завжди відчував до себе з боку людей довіру та прихильність. Мені приємно згадувати теплі стосунки з колегами на роботі, ми жили, як одна велика родина. Відчував їхнє розуміння та підтримку, коли померла дружина, і мені доводилося більше часу приділяти дітям, відчув його і недавно, коли минулого року переніс дві складні операції. Можливо, були і якісь прикрі моменти, але я цього не пам'ятаю, у моєму серці лише вдячність.

Оксана ЛОЇК
 Фото автора

І³äñòì èè è³òíüîâî îçäîðîâèäèáíü

– Упродовж оздоровчого сезону на відпочинку в пансіонаті “Галичина” побувало 1056 залізничників та членів їхніх сімей, серед них 256 дітей (51 дитина без путівки) та 119 пенсіонерів, – розповіла провідний спеціаліст відділу соціального захисту, праці та зарплати дорпрофсожу Ніна Живко. – Додатково придбано путівки на базу відпочинку “Загар” у смт. Затока, де відпочило 230 залізничників зі сім'ями.

На початку оздоровчого сезону профспілка разом з адміністрацією звернулися до генерального директора Укрзалізниці з приводу подальшого розвитку пансіонату “Галичина”. Було прийняте спільне рішення до кінця серпня реконструювати корпус №5 на 70 місць та запланувати на наступний рік добудову ще одного житлового корпусу та приміщення їдальні на 250 місць.

Вартість оздоровчої кампанії у 2014 році становить 2 млн 88 тисяч гривень.

Усього від пансіонату “Галичина” для реалізації було отримано 432 путівки, 92% із них – використано. Низька активність щодо відпочинку в Херсонській області пов'язана з напруженою політичною ситуацією.

Наприкінці оздоровчого сезону з ініціативи дорпрофсожу та за підтримки керівництва залізниці на відпочинку безкоштовно побували 60 пенсіонерів – ветеранів праці.

– У власних таборах “Експрес” та “Трембіта” влітку оздоровлено 364 дитини залізничників, – розповіла завідувач фінансового відділу дорпрофсожу Стефанія Семак. – Дорожній комітет профспілки

придбав 94 путівки у дитячий санаторій “Чайка” у смт. Лазурне, 2 путівки в оздоровчо-спортивний табір “Маяк” у с. Коблево Миколаївської області, зі залученням коштів фонду соціального страхування з тимчасовою втрати працездатності придбано 2 путівки у дитячий спеціалізований санаторій “Джерело” та 7 путівок у дитячий оздоровчий табір “Артек Прикарпаття” у Трускавці.

На 970 дітей більше, ніж у минулому році, оздоровлено у власних таборах. Це пов'язано з тим, що обидва табори перемогли у тендерах на придбання путівок для Фонду соціального страхування за повну вартість, а також продавали путівки із частковою оплатою Фондом коштів на харчування, лікування та культурно-обслуговування і за повну вартість.

Цього року профспілкові комітети отримали від Фонду соц-страху для дітей залізничників 519 путівок за 10% вартості у дитячі оздоровчі табори, що є на території області.

Через політичну ситуацію значно поменшало дітей, що побували в “Чайці” (94 проти 567 минулого року). Непоодинокими були випадки, коли батьки не наважилися відпустити дітей на відпочинок за заздалегідь замовленими путівками.

У власних таборах покращилися умови перебування дітей, напередодні сезону завершені ремонтні роботи, встановлені нові меблі. Для дітей була підготовлена цікава культурно-пізнавальна програма з відзначенням державних свят, вивченням народних традицій та звичаїв, проведенням ігор та спортивних змагань.

Ðòòáîâà àèññòèèè³îà – îà àèññèèî ò ð³âî³

На засіданні президії дорпрофсожу головний правовий інспектор праці Ради профспілки на Львівській залізниці Володимир Шрамко поінформував про дотримання трудових прав працівників Стрийського вагоноремонтного заводу, Львівського та Івано-Франківського локомотиворемонтних заводів:

– Облікова чисельність працівників трьох заводів становить 3075 осіб. Трудові відносини з працівниками будуються на основі Кодексу законів про працю та чинних нормативних актів, затверджених Кабінетом Міністрів, Міністерством інфраструктури, Укрзалізницею і управлінням заводів.

На заводах дотримуються трудових прав працівників. Зазначу, що якщо у залізничних відокремлених підрозділах часто до 30% осіб мають догани або ж зняття премії, то на заводах – від 2 до 5% штату. А, наприклад, на Івано-Франківському локомотиворемонтному заводі зі жодного працівника не зняли премії. До недоліків можна віднести той факт, що не виплачується у повному обсязі (30% від посадового окладу чи тарифної ставки) матеріальна допомога на оздоровлення, як це передбачено галузевою угодою. Працівники Івано-Франківського заводу отримують на оздоровлення по 150 гривень, Львівського – 500 гривень, а на Стрийському заводі впродовж двох років ці кошти взагалі не виплачують.

У семи цехах Львівського локомотиворемонтного заводу, де працюють представники 52 професій, встановлений підсумований облік робочого часу на рік. Фактично графіки роботи в цехах розроблені на місяць. На мою думку, варто переглянути цей пункт колективного договору та встановити підсумований облік за місяць.

Варто було б внести зміни у додаток до колективного договору Львівського локомотиворемонтного заводу, який передбачає 4 додаткові календарні дні до відпустки за особливий характер праці помічнику машиніста замість 7 днів, визначених Кабінетом Міністрів України.